

LBRIS

We know
books

Cristina Jianu-Dobrescu

**PE URMELE
MELE**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Înainte de început

M-am împiedicat pe treptele verandei în încercarea de a ajunge cât mai repede afară. Am căzut în genunchi, reușind să-l julesc pe cel drept suficient cât să simt o usturime puternică. M-am ridicat cu repeziciune și am sărit ultimele trepte în viteză, ținându-mă cu mâinile de balustrada din lemn. O așchie mi s-a înfipt în palma dreaptă, dar nu i-am dat atenție. Am alergat gâfâind până în parcare și am scos cheile pe care le azvârlisem în grabă în buzunarul pantalonilor. Cu mâna dreaptă amorțită de durere am deschis portiera, m-am urcat în mașină și am pornit motorul, demarând în trombă.

Gândurile mi-au invadat mintea blocată de frică și am încercat să-mi dau seama pe cine să sun, ca să mă ajute să găsesc o cale de ieșire din încurcătura în care mă aflam. Trebuia să mă hotărâsc rapid încotro să mă îndrept, deși

nicio variantă care-mi trecea cu viteza luminii prin cap nu mi se părea validă. Am luat-o totuși intuitiv pe autostradă, cu căldura setată la cea mai mare intensitate, cu o viteză care ar fi pus autoritățile pe urmele mele, hotărâtă să mă distanțez cât mai repede de orașul în care am locuit în ultimele patru luni.

Inima îmi bătea cu putere și obrazul îmi zvâcnea de la lovitura primită. Am pus mâna pe față. Toată partea stângă începea să mi se umfle sub degetele încă reci. O senzație amară mi-a inundat gura și stomacul îmi era chinuit de spasme musculare. Am deschis la maximum geamul din stânga și am încercat să inspir cu patos aerul rece de afară. Evenimentele din ultimul ceas mi s-au derulat în fața ochilor ca niște văpăi. Mi-a venit în minte mirosul îmbâcsit și fiorii reci de pe șira spinării când m-a înfășcat de mâini și m-a ridicat cu rapiditate, fără să am timp să mă dezmeticesc.

Teroarea a pus stăpânire pe mine la amintirea vocii lui groase. M-a luat amețea de la strânsoarea mâinii lui și, deși frica îmi blocase corzile vocale, am izbutit să scot un cârâit:

“Nu merg nicăieri cu tine!”

“Sarcasmul nu ți se potrivește, drăguță. Să înțeleg că nu ți-au plăcut florile de la mine,” mi-a șoptit la ureche, ținându-mi mâinile imobilizate.

Greutatea palmei lui s-a lipit de obrazul meu, lăsându-mi capul inundat în culori fluorescente. Un bâzâit puternic a tunat în capul meu amorțit. M-am zbatut cât am putut de mult, am dat din mâini și din picioare, ca o isterică. Cumva am reușit să-l dezechilibrez, am înfășcat statueta din bronz de pe poliță și l-am lovit în moalele capului, cu toată forța

pe care combinația de frică și furie mi-o transferase în corp.

Am auzit un horcăit puternic ieșind din gura lui, pe măsură ce s-a prăbușit pe covorul gros, lovindu-se de canapea. M-am strecurat cu greu pe lângă el și m-am târât pe pereți, cutremurată de un fulger puternic în corp, până ce am ajuns lângă ușa de la intrare. Nu știam dacă lovitura pe care i-am aplicat-o îi fusese fatală. Era a doua oară când aveam un comportament criminal, fără vreo intenție clară în acest sens.

Am pescuit în grabă adidașii și trollerul de pe culoarul oval, am deschis rapid ușa și am ieșit din casă în hainele în care ațipisem și în picioarele goale. Am respirat adânc și am clipit disperată, în încercarea de a alunga amintirile și lacrimile reci care se năpustiseră asupra mea. Un zgomot puternic m-a readus în prezent.

Mașina s-a destabilizat, conducându-mă spre partea stângă a carosabilului. Am strâns volanul între degete și am început să frânez treptat. Rotocoale de fum negru au traversat prin fața parbrizului. M-am uitat la ele ca la niște monștri căzuți din neant și am oprit pe banda de urgență a autostrăzii. Am coborât din mașină, dârdâind din toate încheieturile. Apucasem să-mi arunc picioarele goale în adidași, dar șireturile atârnav de izbeliște de-o parte și de alta.

Dar nu-mi păsa. Nu știam dacă spasmele din corp erau din cauza fricii sau a vântului care șuiera ascuțit pe câmpurile pustii. Am dat roată pe lângă mașină și am scos un țipăt ascuțit, lovind frenetic cu picioarele în cauciucul

spart. Am scos uneltele din portbagaj, pe care le-am înșirat cu dezgust pe carosabil. Am ridicat telefonul de pe scaunul din dreapta și am format un număr, pe care nu credeam că-l voi folosi într-o astfel de situație.

“Ce vrei?” s-a auzit o voce iritată la celălalt capăt al firului.

“A explodat un cauciuc la mașină și vreau să mă ghidezi să-l schimb,” am zis cu o voce pală. “Sunt în pericol, Kevin, și trebuie să plec din orașul ăsta.”

“Fugi, Kerra, că la asta te pricepi cel mai bine! Aici s-a închis prăvălia! Caută în agenda din trecutul tău.”

“Kevin, ascultă-mă, nu este...”

“Sună-ți prietenii, nu pe mine!” a mârâit el în receptor și mi-a închis telefonul.

Mi s-a pus un nod în stomac în urma reacției lui. *Nu se poate! Nu se poate!* mi-am repetat în gând, simțind cum panica îmi încleșta mandibula. Am privit disperată în jur, încercând să găsesc o soluție. Mi-am trecut mâna peste lacrimile ce-mi usturau fața și am repetat apelul. În momentul în care i-am auzit respirația în telefon, am spus cu glasul tremurând:

“Kevin, ascultă-mă, te rog! Am nevoie de ajutorul tău. Îmi pare rău că te-am minșit, dar... e complicat,” am accentuat, cu vocea tremurândă.

O liniște ca de mormânt a pus stăpânire pe telefon. M-am rezemat de stâlpul mașinii și am închis ochii pentru câteva secunde, rugându-mă mental să nu-mi închidă iar.

“Scoate roata de rezervă, trusa de scule și cricul din portbagaj. Pune semnul de iluminat în dreptul mașinii, să

IBDIS | We know
nu dea careva peste tine,” a replicat Kevin.

“Am făcut toate astea, mă duce și pe mine capul o idee. Zi-mi ce dracu’ fac cu cricul ăsta,” am răspuns, mai acidă decât mi-aș fi dorit.

Mi-am scos căștile din torpedou, mi le-am îndesat în urechi și am ascultat cu atenție instrucțiunile din telefon. Nu conta că tremuram din toate încheieturile în hainele mele subțiri și că strănutam încontinuu, nu voiam decât să rezolv cu roata ca să o pot lua din loc. Nu conta nici că vorbele lui Kevin îmi erau adresate ca și când aș fi fost ultimul om de pe pământ, îi simțeam dușmănia, chiar și de la distanță. Ce-i drept, o meritam. Tot ce conta pentru moment era ca el și Joy să fie în siguranță. Iar asta însemna ca eu să dispar din viețile lor.

Nu m-am gândit nicio secundă că lucrurile aveau să deraijeze atât de tare. Era riscant să mă întorc acasă, dar nu știam în ce altă parte să mă îndrept, deși știam că ei erau deja pe urmele mele. Trebuia să mă asigur că nu sunt urmărită și să mă urc în avion, ca să ajung cât mai repede la spital, căci mai aveam de încheiat niște socoteli înainte de deznodământ.

Cu gândurile rătăcite pe autostrada pustie, am terminat de pus roata dezumflată înapoi în portbagaj cu-n ultim suflu, când am auzit o voce subțire, ca un ciripit, care mi-a încălzit sufletul:

“E Kerra la telefon? Tati, vorbești cu Kerra?”

Un foc puternic a mocrnit în urechile mele și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

“Joy!” am spus cu glasul stins, mai mult pentru mine.

Puiul de om de care m-am lătașat irevocabil nu avea nicio vină. Cine eram oare eu, să intru cu bocancii în viețile oamenilor la care am ajuns să țin atât de mult? Trecuseră ei deja prin multe neazuri, cu siguranță nu mai aveau nevoie și de bagajul meu ticsit de probleme.

“Nu e Kerra, prințesă. Bagă-te înapoi în pat că vin imediat să te învelesc. E cineva de la tati de la serviciu,” a scurtat Kevin dialogul aproape imaginar dintre mine și fetiță.

“Kevin, omul... bărbatul care m-a atacat la mine în casă e... cred că... posibil să fie rănit. Am fugit... n-am știut ce să fac. Te rog..”

“Urcă-te în mașină și mergi încotro vezi cu ochii, Kerra! Nu vreau să mai știu nimic de tine de azi înainte. Să nu îndrăznești să ne mai suni vreodată, că mă voi transforma în cel mai mare dușman al tău. Ai înțeles?” a rostit calm și apăsător, de parcă vorbele lui aveau puterea să taie în carne vie.

Bipăitul din difuzor mi-a confirmat cele mai terifiante gânduri. Acum eram cu adevărat pe cont propriu. Dar glasul lui Joy tocmai mă trezise la viață. Nu aveam de gând să renunț. Urma să găesc o cale să repar tot răul pe care-l făcusem, chiar dacă era ultimul lucru pe care aveam să-l mai fac. Era timpul să-mi înfrunt demonii și să-mi închei socotelile cu ei definitiv.

Tocmai îmi venise o idee. M-am urcat în mașină și am pornit motorul, simțindu-mă mai puternică ca niciodată.

2.

Parcă s-a întâmplat într-o altă viață

Cu patru luni în urmă

O adiere ușoară de vânt primăvăratăc aluneca dinspre pontonul înghesuit de oameni gălăgioși, până în dreptul barului plin cu sticle colorate. M-am strecurat pe lângă tejghea, cu tava plină de farfurii și pahare, și am pășit atentă pe firicelul de nisip dintre cele două plăci de lemn desprinse, până ce am ajuns la ultima masă din colț.

Era un spațiu mai retras unde un bărbat și o femeie se priveau ochi în ochi ținându-se timid de mână, rostindu-și vorbe duioase. Ea purta o rochie albă cu volane și avea prinsă în păr o floare galbenă, iar fața îi strălucea de bucurie în umbra felinarului. El o mângâia delicat cu vârfulile

degetelor și îi împodobeă inelarul de la mâna stângă cu o piatră mică, albastră.

“Tocmai ce ne-am logodit,” a spus ea, cu vocea gătuită de emoție, ridicându-și privirea către mine.

“Felicitări!” am rostit, turnând bulele spumante în pahare și încercând să schițez un zâmbet.

M-am uitat cu melancolie la inel, trecându-mi prin fața ochilor, o fracțiune de secundă, un moment consacrat de déjà-vu. Fericirea se citea ușor în ochii lor, care scăpărau ca niște diamante în lumina difuză a nopții. Pentru ei, era o seară romantică, plină de înțelesuri, un nou început de viață promițător. Pentru mine însă, era începutul unei seri obositoare, ce avea să se termine târziu în noapte, într-un abis de singurătate în camera mea, cu gândurile încâlcite.

Am debarasat masa, am lăsat sticla de șampanie în frapiere și m-am retras către bar, de unde i-am mai urmărit puțin, de la distanță, cu ochii încețoșați de amintiri.

“Kerra, poți veni să mai iei o comandă?” am auzit o voce cristalină în spatele meu.

M-am întors către colega mea, Miranda. Am trecut cu privirea peste carnețelul din borsetă și am confirmat cu o mișcare subtilă a capului. Era o seară de duminică liniștită, în care oamenii socializau cu plăcere unii cu ceilalți. Deși localul era plin de lume, atmosfera era relaxantă. Muzica se auzea în surdină, ca să nu incomodeze perechile vesele și gălăgioase.

Am ajuns să mă obișnuiesc cu orașul și cu zona retrasă în care locuiam, deși eram venită de puțin timp. Dar era

IBDIS | We know
books

exact ceea ce aveam nevoie, tone întregi de aer și oameni necunoscuți. Și de liniște, multă, multă liniște. Iar aici era locul perfect pentru toate acestea.

“Kerra, tipul de la masa din stânga m-a rugat să te întreb dacă îi poți da numărul tău de telefon,” mi-a spus colega mea în grabă, strecurându-se printre mese ca să ajungă la mine.

Miranda era o puștoaică de 17 ani, plină de viață și foarte vorbărează. Deși încercam să nu-i alimentez conversațiile puerile, recunosc că reușea tot timpul să mă destindă și să-mi smulgă zâmbete aleatorii. Avea o față rotundă, inofensivă, cu câțiva pistrui alunecați, din întâmplare, înspre pomeți și cu niște ochi mari, migdalați.

Lucra la bar doar în weekenduri, pentru relaxare și socializare, în restul timpului punând foarte mare accent pe școală. Părinții ei erau buni prieteni cu Stephanie și Kevin, proprietarii pensiunii cu nume predestinat norocului, Serendipity, care erau la rândul lor, niște oameni cumsecade.

De fapt, toată lumea de aici era diferită față de cum știam eu oamenii. Aici, în Preston, un cartier non-metropolitan din Lancashire, un orașel parcă pierdut pe hartă, socializarea și umanitatea erau ridicate la rang de artă. Toți zâmbeau și salutau, se cunoșteau unii cu ceilalți și aveau nobilul obicei de a-ți sări în ajutor, aveai, n-aveai nevoie. Recunosc că pe mine, uneori, mă scoteau din sărite.

Nefiind obișnuită, așteptam parcă la pândă ca amabilitatea lor ieșită din comun să vină la pachet cu dorințe sau favoruri, dar nu se întâmplase nimic de genul

“Nu sunt interesată, mulțumesc,” am răspuns gesticulând din mâini, cât să nu insiste.

“Dar nu ai observat cât este de drăguț,” a continuat Miranda, râzând ca o școlăriță pusă pe șotii.

A luat două farfurii de pe bar și s-a uitat la mine cu niște ochi umezi, teatrali, crezând probabil, în sinea ei, că mă va înduioșa.

“N-am avut timp de ocheade și nici nu mi le doresc,” am spus un pic cam sec.

Ca să mă scuz pentru impolitețe, i-am zâmbit și am lovit-o ușor cu un bobârnac peste nasul puțin cam rece, în semn de afecțiune. Tipul respectiv parcă știa că este subiect de discuție, căci și-a întors privirea către mine și mi-a aruncat un zâmbet ștrengar, făcându-mi discret cu ochiul. Avea părul șaten deschis, spre blond, părea înalt, observând după cum îi ieșeau picioarele de sub masă și era puțin cam dezinvolt, dacă făcea gesturi de genul acesta în văzul lumii.

Sau poate chiar Miranda a complotat cu el și i-a dat ideea să-mi ceară numărul. Bine măcar că m-a întrebat și nu a făcut imprudența de a i-l oferi direct. Nu eram dispusă să cunosc pe nimeni. Nu aveam disponibilitate și nici dispoziție de a flirta cu necunoscuții. În plus, zilele mele în Preston erau numărate și nimeni de aici nu cunoștea acest aspect al vieții mele.

M-am prefăcut că nu l-am observat pe tânăr și mi-am făcut de lucru în continuare la bar, servind persoanele